

u obžalované kvalifikovány jako zločin, poněvadž R. páchal krádeže na svém mistrovi (§ 176-II c) tr. zák.). Nalézací soud snaží se dosti obšírně odůvodniti názor, že ustanovení § 177 tr. zák. nemá místo v případech, kdy čin pachatelův stává se zločinem krádeže z důvodů § 176-II b) a c) tr. zák., nýbrž prý jen v případech § 176-I a II a) tr. zák. Názor ten je však mylný. Doslov § 177 tr. zák., který prostě cituje § 176 tr. zák. a nerozeznává, jak to činí nalézací soud, nepřipouští výkladu, jež si osvojil soud nalézací. Literatura (Finger I. 1912, str. 553, který tu teoreticky rozlišuje mezi ryze osobními a objektivně osobními poměry) a judikatura (rozh. čís. n. s. 4337) souhlasí v tom, že ustanovení § 177 tr. zák. vztahuje se ke všem případům § 176 tr. zák., takže obžalované nelze přičítati zločin spoluviny — a účastenství — na krádeži, když čin přímého pachatele jest kvalifikován jen podle § 176-II e) tr. zák. Rozsudek dovolává se, k čemuž i stížnost správně poukazuje, neprávem rozhodnutí nejvyššího soudu víd. sb. 3991, neboť v případě tam projednávaném byl poškozený k návodcům v poměru § 176-II c) tr. zák. Rozsudku nelze přisvědčiti ani v tom, že by odporovalo intencím zákona, kdyby při kvalifikaci krádeže podle § 176-II b) a c) tr. zák. byl návodce mírněji posuzován nežli pachatel sám, neboť zákon posuzuje případy § 176-II b) a c) tr. zák. přísněji patrně proto, poněvadž se zároveň porušuje zvláštní oněmi poměry vyžadovaná povinnost k poctivosti a klame důvěra z poměrů oněch podle jejich zvláštního rázu plynoucí. Bylo tedy v tomto ohledu zmateční stížnosti obžalované Anny H-ové vyhověti, zrušiti rozsudek v napadené části ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu obžalované uloženém a ve výrociích s tím souvisejících, zároveň pak na podkladě dostatečných skutkových zjištění soudu nalézacího uznati obžalovanou Annu H-ovou vinnou přestupkem spoluviny a účastenství na krádeži podle §§ 5, 460 tr. zák. a vyměřiti jí nový trest podle § 460 tr. zák.

Čís. 4989.

Místem činu (§ 51 odst. 1 tr. ř.) není místo, kde pachatel zboží do komise mu dané prodal, nýbrž místo, kde peníze za ně stržené spotřeboval.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1934 Nd II 26/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl podle § 64 tr. ř. ve sporu mezi okresními soudy v Prostějově, Bratislavě a Brně o tom, který z nich je příslušný k rozhodnutí o trestní věci zahájené proti Vilému K-ému pro přestupek zpronevěry podle § 461 tr. zák., že příslušným je trestní soud v Bratislavě.

Důvody :

Proti obviněnému bylo u okresního soudu v Prostějově učiněno oznámení, že mu obchodník Josef M. odevzdal do komise látky v ceně 1.335 Kč, že je obviněný prodal a že kupní cenu vybral, ale M-ovi neodvedl. Okresní soud v Prostějově postoupil spisy okresnímu soudu v Bratislavě, protože obviněný prodal zboží v Bratislavě. Jmenovaný soud neuznal svou příslušnost, protože prodejem zboží obviněný se

ještě nedopustil zažalované zpronevěry. Po té postoupil okresní soud v Prostějově spisy okresnímu soudu trestnímu v Brně, protože v jeho obvodu bylo zboží, o něž jde, obviněnému odevzdáno. Ani tento soud neuznal svou příslušnost, protože místo odevzdání zboží je prý pro tuto otázku bezdůvodné.

Zažalované zpronevěry nedopustil se obviněný tím, že prodal zboží jemu do komise, tudíž za účelem prodeje odevzdané, nýbrž tím, že svěřený mu výtěžek za toto zboží stržený spotřeboval a tím si přivlastnil. Pro příslušnost podle místa činu (§ 51 odst. 1 tr. ř.) je tudíž směřodatné, kde se tak stalo. Jak bylo dodatečně vyšetřeno (č. l. 9), spotřeboval obviněný peníze za zboží utržené v Bratislavě a v okolí Bratislavy. Je tudíž podle § 51 odst. 1 tr. ř. okresní soud v Bratislavě pro tuto věc příslušný, k čemuž se ještě podotýká, že příslušnost okresního soudu v Prostějově s hlediska § 52 odst. 1 tr. ř. nepřichází v úvahu, ježto veřejný obžalobce navrhl postoupení věci soudu spáchaného činu.

Čís. 4990.

Rozhoduje-li sa o podmiennečnom odsúdení vo verejnom sedení podľa § 7 (2) zák. č. 562/19 Sb. a n. v neprítomnosti obžalovaného, treba i tu postupovať podľa § 1 (5) zák. č. 8/24 Sb. z. a n.

(Rozh. zo dňa 24. apríla 1934, Zm IV 660/33.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti L. K. a spol., obžalovaným z prečinu podľa § 17, čís. 1, odst. I. zák. č. 50/1923 Sb. z. a n., na základe verejného pojednávania o zmätočných sťažnostiach obžalovaných V. K., V. B., P. P. st. a J. P. st. takto sa u s n i e s o l: Z úradnej moci zrušuje sa z dôvodu zmätočnosti podľa čís. 4 § 384 tr. p. usnesenie vrchného súdu spolu s hlavným odvolacím pojednávaním a s celým pokračovaním konaným po vynesení usnesenia krajského súdu a nariaďuje sa krajskému súdu v R., aby ďalej pravidelne pokračoval podľa odst. 5 § 1 zák. č. 8/1924 Sb. z. a nar. Zmätočné sťažnosti sa odkazujú na toto rozhodnutie.

D ô v o d y :

Proti usneseniu vrchného súdu ohlásili hore uvedení obžalovaní zmätočné sťažnosti podľa čís. 2 § 385 tr. p. cieľom priznania podmieneného odsúdenia. Pri preskúmaní veci z úradnej moci presvedčil sa najvyšší súd, že jednanie o podmienenom odsúdení, ktoré sa riadi následkom ustanovenia § 7, odst. 2 zák. č. 562/19 Sb. z. a nar., podľa zásad platných pre hlavné pojednávanie, bolo u krajského súdu konané v neprítomnosti hore menovaných obžalovaných za podmienok § 1 zák. č. 8/1924 Sb. z. a nar., že však usnesenie krajského súdu nebolo obžalovaným doručené s poučením o možnosti podať odpor podľa § 4 zák. č. 8/1924 Sb. z. a nar. Ponevác podľa ustanovenia odst. 5 § 1 citov. zákona musí byť obžalovanému, nebol-li pri jednaní o podmienenom odsúdení osobne prítomný, usnesenie o tom buď sdelené dožiadaným sudcom, alebo písomne doručené s poučením o možnosti podať odpor podľa